

THE NIQAB GIRL
Egypt

tě miluje

Vzdálenost je jen nepatrná překážka
v cestě za opravdovou láskou

● — pointa

Egypt tě miluje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

The Niqab Girl
Egypt tě miluje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

The Niqab Girl
Egypt tě miluje

2026

● ■ **pointa**

*Velké poděkování patří našemu
sponzorovi, specialistovi na vinylové
podlahy a malování interiérů.*

*Děkuji za podporu a za to, že pomáháte
tvořit krásnější prostředí nejen v bytech
ale i životě.*

*Vinylové podlahy
a
malířské práce*

info@istraub.cz

+420 732 612 415

The Niqab Girl

Egypt tě miluje

© The Niqab Girl, 2026

Ilustrace na obálce © Stock Adobe (Nikolay), 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5299-8

ISBN e-knihy 978-80-267-5424-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5435-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5436-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Kapitola 1

Nemůžu tomu uvěřit! Můj roky očekávaný den je tady. Ale prostě tomu nemůžu uvěřit, jsem si jistá, že se určitě stane něco špatného. To bych přece nebyla já, kdyby to proběhlo hladce.

Seděla jsem na letišti u brány, z které se nastupovalo na odlet do Egypta a z okna vyhlížela letadlo. Jenže už byla tma a jak jsem byla nervózní, začala jsem si poklepávat nohou. Ani jsem si toho nevšimla a zanedlouho jsem se začala klepat úplně celá.

V tu chvíli jeden Egyptan, sedící vedle mě, na mě promluvil:

„Proč jsi nervózní?“

Podívala jsem se na něj a odpověděla, že nervózní nejsem. To jsem celá já, nikdy nechci nikomu ukázat, že se bojím. Jsem přece velká hrdinka!

„Tak proč se celá třeseš? Bojíš se letět do Egypta kvůli demonstracím?“

V tu chvíli ze mě vše opadlo. Tahle otázka mi přišla tak absurdní. Mně přece bylo jedno, zda v Egyptě jsou nějaké demonstrace, těch jsem se opravdu nebála. Mně šlo jen o ten Egypt!

Pokud se tam někdy dostanu, bude to opravdu velký zázrak. Zkousím se dostat do Egypta už třináct let a vždy se něco stalo! Kterýkoli jiný člověk létá do Egypta každý rok a nikdy se mu nic nepříplete do cesty. Ale já, protože to chci víc než kdokoli jiný, se tam prostě dostat

nemůžu.

„Ne,“ zazněla má odpověď. „Já se bojím, že se něco stane cestou.“

„Neboj, nic se nestane,“ odvětil mi Egypťan.

Jak to ten člověk může vědět? Copak zná můj osud?! Možná, kdyby věděl, s kým letí, nikdy by ten den neletěl.

„Nikdo z nás neví, co se chystá, kdyby se však něco stalo, okamžitě zase odletíme zpět,“ usmál se na mě.

No, byla to vážně pravda. Moje vysněná celoživotní cesta přišla právě v březnu 2013, kdy Egypt zažíval jedny z nejhorších demonstrací ve své historii. A přesto jsem tam letěla, ale musím se přiznat, že jsem si to nějak nepřipouštěla.

„A co vlastně budeš v Egyptě dělat?“

Jeho otázka mě vážně zarazila.

Dlouho jsem přemýšlela, co mám odpovědět. Přece, když mu řeknu, že jedu pouze za svým snem, asi si bude myslet, že jsem blázen.

„Jedu tam pracovat. Mám tam domluvenou práci.“

„Cože? Ty jedeš do Egypta pracovat?“ zněla jeho vyděšená otázka.

Čemu se tak diví? Přece v každé zemi se pracuje.

Vážně mě tím zarazil. Dnes se už jeho otázce vůbec nedivím. Reagovala bych úplně stejně. Dlouze se na mě podíval a pak mi pouze řekl:

„Buď opatrná, poslouchej svůj rozum. Rozum nad city. Ať se v Egyptě stane cokoli, vždy se řiď svým rozumem.“

Tuhle tu radu si pamatuju dodnes a je tak pravdivá, že ji ráda říkám komukoli, koho potkám.

Čas nástupu do letadla. Poděkovala jsem Egypťanovi za radu a rozloučili jsme se. Pak už jsem vstoupila do mého, lety očekávaného letadla do Egypta.

Stal se vážně zázrak. Let proběhl hladce a nic se

nestalo. Celou cestu jsem se dívala na mapu a pak jsem konečně poprvé uviděla světla noční Káhiry. Nikdy jsem nic krásnějšího neviděla. Z ničeho nic na mě padl obrovský klid. Cítila jsem se tak bezpečně, jako bych se právě vrátila domů.

Díky Bohu! Jsem tady!

Kapitola 2

Ještě než jsme vystoupili z letadla, tak nám letuška každému dala buď růžový, nebo zelený papír, na který jsme měli vypsát své osobní údaje.

Viděla jsem to poprvé v životě a nevěděla jsem, kterou barvu si vybrat, ale naštěstí, když viděla, že jsem cizinka, tak mi dala automaticky papírek růžové barvy. Právě pro cizince. Později jsem se dozvěděla, že se tahle karta vyplňuje, aby úředníci měli přehled o tom, kdo do Egypta přijel a zda a kdy odjel.

Super! Kartu jsem měla vyplněnou a mohla vystoupit z letadla. Mohla, ale tento úkol vypadal dost nereálně. Všichni Egypťané, kteří byli v letadle, se snažili vystoupit najednou a nikdo nechtěl uhnout, takže zablokovali celou uličku. Trvalo další půl hodiny, než postupně všichni cestující vystoupili.

Když už jsem byla v budově letiště, nevěděla jsem, kam jít a co dělat. Nic nebylo řádně označené. Věděla jsem, že si musím koupit vízum. *Ale kde?!* Jediné, co jsem viděla, byla směnárna a pak jsem zahlédla zasklené stoly a brány, kterými lidi procházeli. Svitla mi naděje a hned jsem tam běžela. No běžela, došla jsem k frontě, kde přede mnou bylo asi dalších padesát lidí.

Když jsem tu frontu vystála, viděla jsem přímo před sebou příjemného postaršího Egypťana, který mi řekl, ať mu ukážu pas. Snažila jsem se být příjemná a usmála se na něj. Úsměv mi oplatil a řekl,

že se musím vrátit do té směnárny a tam si koupit vízum. No nadšená jsem z toho fakt nebyla, ale co jsem mohla dělat. Když jsem se k té směnárně vrátila, všimla jsem si, že tam skutečně měli malým písmem napsáno „*Prodej víza*“. Koupila jsem si tedy vízum za pětadvacet dolarů a šla opět čekat do fronty.

Když mě však onen úředník zahlédl, tak na mě zavolal a podruhé už jsem ve frontě čekat nemusela! No díky Bohu!

Vše běželo jak po másle a konečně jsem si mohla dojít pro svá zavazadla. V tu chvíli mě překvapil jeden Egyptan.

Když viděl, že se tahám se svým těžkým kufrem, okamžitě ke mně přiskočil a pomohl mi.

Cože? Tady cizí muži pomáhají ženám? Úplně mi to vyrazilo dech, i když příjemně.

Konečně jsem vyšla z letiště a vydolovala z kabelky mobil. Musím zavolat mému kamarádovi Abdelrahmanovi, který na mě má čekat. Jede pro mě až z Alexandrie a možná mu bude chvíli trvat, než sem dorazí.

Musím se přiznat, že jsem se hrozně bála, jestli pro mě vůbec přijede. Takže jsem pro takový případ měla napsaný seznam dalších lidí, kteří by mě popřípadě mohli také vyzvednout.

Vytočila jsem Abdelrahmanovo číslo...

Nedostupný!

No prosím, vykašlal se na mě. No a co teď?!

S podivem jsem zjistila, že vůbec nepanikařím a jsem naprosto v klidu. Řekla jsem si, že ještě chvíli počkám a nikomu dalšímu zatím volat nebudu. Chtěla jsem si stoupnout někam do ústraní, protože nemám ráda, když jsem středem pozornosti a vedle mě

stála zrovna skupina mužů.

A v tu ránu „Bum!“ narazila jsem do koše s odpadky a popelníkem a celý ho převrátila.

Bože, to jsem celá já, to se fakt může stát jen mně!

Už jsem se chtěla pro ten koš ohnout a postavit ho na místo, když v tu stejnou chvíli ke mně přiskočili právě ti muži, kteří stáli vedle mě. V minutě vše sebrali a dali do původního stavu.

Já jsem fakt zírala a nestačila se divit!

Tady v Egyptě jsou opravdoví gentlemani.

Očekávala jsem, že se mi budou smát, ale vůbec ne! Naopak se zajímali o to, zda jsem v pořádku a jestli jsem si neublížila.

„Dobrý, jsem samozřejmě v pořádku.“

A ti muži se mě začali vyptávat: proč jsem v Egyptě, jestli nechci pomoc, na koho čekám a kdo pro mě přijede? No a protože jsem jim nechtěla říkat úplnou pravdu, tak jsem řekla, že má pro mě přijet můj egyptský bratr. Oni se zarazili a znovu zeptali:

„Opravdu máš egyptského bratra?“

„Ano, mám!“

Samozřejmě jim bylo jasné, že jsem lhala, protože kdybych egyptského bratra měla, tak bych uměla alespoň základy arabštiny nebo bych věděla aspoň něco o Egyptě. Rozhodně bych nevypadala jako nemožný týdyt!

Naštěstí jsem v tu chvíli zahlédla Abdelrahmana, jak kráčí ke mně. Nadšeně jsem vykřikla:

„Můj egyptský bratr už jde!“

Plnou rychlostí jsem se k němu rozběhla a chtěla mu padnout kolem krku, ale on o krok ustoupil.

„Copak se stydíš? Psali jsme si, že se přece na letišti obejmeme, ne? No tak dělej!“ a násilím jsem ho prostě sevřela v náručí.

Všichni kolem se rozesmáli.

No výborně, já, která se nerada stává středem pozornosti, jsem na letišti předvedla veliké divadlo.

Abdelrahman neznámým mužům poděkoval, že se o mě postarali a pak už mě odváděl vstříc novému životu v Alexandrii.

Kapitola 3

Když jsme se usadili na zadním sedadle taxíku, Abdelrahman se konečně zeptal:

„Jak se máš?“

„Dobře,“ odpověděla jsem mu s úsměvem.

„Těšíš se do Alexandrie?“

„Ano a moc.“

V duchu jsem si představovala vůni moře a neznámého města.

Cesta netrvala dlouho, když taxík zastavil uprostřed Káhiry.

„Co se děje?“

„Do Alexandrie nás poveze mini-autobus.“

„Dobře.“

Neprotestovala jsem a vystoupila.

Mini-autobus byl opravdu minibus. Hned jsme jako první nastoupili a sedli si na krajní sedadla. Celkem tam bylo místo asi pro deset lidí. Nicméně dvě věci mě překvapily.

Ta první, že na oknech byly záclony a Abdelrahman je hned zatáhnul, aby na mě nebylo vidět. Což bylo hezké gesto, ale pro mě velice nezvyklé. A druhá zvláštní věc byla, že řidič před tím minibusem stále dokola křičel:

„Cinderella, Cinderella.“

Proč křičí „Cinderella?“ to mi opravdu nešlo do hlavy.

Hned jsem se na to Abdelrahmana zeptala a ten

se upřímně rozesmál. Vysvětlil mi, že nekřičí „Cinderella“ ale „Askindreeja“, což znamená Alexandrie. A řidič takto svolává lidi, aby nastoupili do autobusu.

To jsem tedy zase něco řekla!

Konečně se minibus rozjel a já okamžitě usnula. Nebylo divu. Byly asi čtyři hodiny ráno a já celou tu dobu, co jsem cestovala, nespala. Abdelrahman se mě však neustále na něco ptal, a pořád mě tím probouzel. Vždy, když jsem mu odpovéděla, tak mi zase řekl, ať nemluvím anglicky. *To byla logika!*

Nakonec jsem se dívala z okna. Slunce začalo vycházet a v dálce jsem viděla pyramidy. To byl přímo balzám na mou duši. Poprvé v životě jsem vlastně viděla své vysněné pyramidy. I když jen z dálky.

Do Alexandrie jsme jeli po takové polní cestě. V té době ještě neexistovala žádná dálnice. A to byla krása! Pozorovala jsem farmáře, zvířata, pole, lesy... a musela jsem opravdu žasnout nad tím, jak je egyptská země nádherná a jak málo o ní my v Evropě víme nebo máme o Egyptě zkreslené představy.

Takže jsem vůbec neusnula. A to i přesto, že cesta z Káhiry do Alexandrie trvala přes tři hodiny!

Pak mi Abdelrahman najednou řekl:

„Podívej se, to je brána do Alexandrie.“

Když jsem vykoukla z okna, skutečně jsem spatřila velkou bránu do města, ale bohužel tak zchátralou, až mi jí bylo líto.

Po pár minutách konečně minibus zastavil.

Musím říct, že jsem byla fakt ráda, protože mě úplně všechno bolelo a taky jsem měla hlad.

Obchody byly ještě zavřené, i když už bylo sedm hodin ráno. To mě docela šokovalo, myslela jsem, že zde najdu rušný život a zatím jsem našla spící město. Bylo to docela vtipné, ale ne zrovna v mé situaci,

když jsem byla opravdu hodně hladová. A k mému překvapení, mi Abdelrahman oznámil, že ještě musíme jet jeho autem o kus dál.

S tím jsem nemohla nic dělat a tak jsem jen přikývla.

Abdelrahmanovo auto bylo to nejlegračnější, jaké jsem ve svém životě viděla! Víte proč? Měl starou Ladu, v jaké jezdil kdysi můj děda. A tak mě to vrátilo ve vzpomínkách do mého dětství.

To ale ještě není všechno! Uvnitř auta nebyly ani žádné sedačky, jen železná konstrukce. Když jsem si chtěla otevřít okénko, tak jsem zjistila, že je páčka utržená.

Abdelrahman mi však vmžiku podal náhradní, která stejně nešla použít. Snažila jsem se s tím bojovat a okénko otevřít, ale fakt to nešlo. Nicméně Abdelrahmanovi se to podařilo na první dobrou.

„Na to musíš být Egyptanka, aby se ti to povedlo na první pokus.“

No, s touhle větou měl pravdu, a to jsem ještě ani netušila, jak velkou.

Asi za půl hodiny jsem konečně uviděla moře! Nádherné, modré, čisté... Hned jsem chtěla zastavit a alespoň se rukou dotknout vody. To je takové mé pravidlo, že kdekoliv uvidím moře, hned si v něm musím smočit alespoň ruku. K mému překvapení to tentokrát nešlo.

Moře bylo hluboko pod silnicí a navíc by ještě Abdelrahman musel hledat místo, kde zaparkovat a pak zaplatit za to, že půjdeme k moři.

„Cože? Tady se za moře platí?“

„Ano, i za to, že si chceš sednout pouze na pláž, ale jestli to opravdu chceš, tak tam můžeme zajít.“

„No, když je to takhle komplikované, tak radši

pojedme, protože jsem dost unavená.“

Do konce cesty jsem pak už jen mlčela, protože jsem vážně na nic neměla sílu a strašně se mi chtělo spát.

Kapitola 4

Konečně jsem stála před domem, kde jsem si pronajala byt!

Super, nemohla jsem se opravdu dočkat. Tedy přesněji řečeno, ten byt mi pronajal Abdelrahman, ale ještě ten den jsem mu za to zaplatila. Nechtěla jsem, aby za mě někdo něco platil a já mu pak musela být zavázaná.

Byt byl tedy opravdu velký 3+1 a zařízený. Navíc přes ulici bylo hned moře. Což se mi líbilo úplně ze všeho nejvíc.

Domluvili jsme se, že mu za měsíc zaplatím tisíc egyptských liber, což bylo tři tisíce českých korun.

Byt měl jen pár nevýhod. Nefungovala televize, záchod nesplachoval a nebyla tam pračka. Jinak, když jsem viděla ten prostor, tašky jsem jen pohodila do obývacího pokoje a začala po bytě běhat a radovat se z toho prostoru a z té svobody! Hlavně, že jsem to skutečně dokázala! Přijela jsem do Egypta. Můj sen se splnil. Teď mi zbývala pouze jedna jediná věc. Najít si práci a budu tady mít super život.

Hned jsem Abdelrahmanovi řekla, ať se mi okamžitě poohlédne po nějaké práci a on souhlasil. Řekl, že udělá, co bude moci a že už se někoho ptal a mohla bych pracovat jako sekretářka. Z toho jsem byla docela nadšená, protože to je zrovna můj obor, takže by to bylo pro mě jednoduché. Pak už jsem spadla rovnou do postele a oči se mi samy zavřely.

Jenže Abdelrahman se posadil na postel naproti mně a upřeně na mě zíral. To člověk prostě vycítí, když ho někdo pozoruje. Nadzvedla jsem hlavu a přemýšlela jsem. Pak mě napadla jedna věc, kterou jsme si kdysi slíbili.

Začala jsem polštářovou bitvu. Nečekal to, ale hned se přidal. Házeli jsme po sobě polštáře a strašně se smáli dobrých patnáct minut.

Po tom jsem smíchy spadla z postele a on se mě snažil chytit. A v tu ránu jsme se vzájemně obejmuli. Upřeně jsme se zahleděli jeden druhému do očí a začali se líbat. Abdelrahman pouze vydechnul:

„Konečně po čtyřech letech.“

Nevěděla jsem, co říct, ale hned jsem se odtáhla.

On se jen zvednul a řekl, ať se teď vyspím, že přinese nějaké jídlo a vrátí se až po dvanácté hodině. Odešel, zabouchnul za sebou dveře, ale to, co jsem nečekala, bylo, že je i zamknul.

Jenže já klíč neměla a to mě opravdu trochu vyděsilo.

Řekla jsem si, že opět nebudu panikařit. Zavolám mu později. Prozatím jsem skutečně chtěla jen a jen spát.

Pokaždé ale, když jsem zavřela oči a snažila se soustředit na spánek, běžely mi hlavou vzpomínky na Abdelrahmana. Nemohla jsem přestat myslet na náš příběh. Byl tak výjimečný, ale vůbec jsem si nebyla jistá, jak dopadne.

S Abdelrahmanem jsem se seznámila přes Facebook, když jsem tam nahrála jednu z mých nejvíc sexy fotek, což samo o sobě bylo zvláštní, protože jsem obvykle žádné takové laciné fotky nesdílela ani nefotila. Asi hodinu poté, co jsem tuto fotografii nastavila jako svou profilovku, mi Abdelrahman poslal žádost

o přátelství. V té době jsem měla asi dvacet žádostí denně od egyptských chlapů a už jsem nepřijímala nikoho nového, ale Abdelrahman mě prostě zaujal.

Jeho profilová fotka se mi vůbec nelíbila, protože měl na sobě růžové tričko, které mi připadalo trochu „teplé“, ale upoutal mou pozornost prostě tím, že na každé fotce vypadal úplně jinak, což bylo opravdu divné... vůbec se nepodobal sám sobě, a přesto to byl on.

Líbilo se mi, že měl černé vlasy, svalnaté tělo, opravdu roztomilý úsměv a taky se mi líbil jeho styl oblékání. Většinou nosil sportovní mikiny, které mi připadaly opravdu atraktivní. Na jeho profilu stálo, že je z Alexandrie. Měla jsem jen přátele z Káhiry, takže jsem využila příležitosti mít také jednoho v Alexandrii. Věděla jsem, že tam jednoho dne určitě pojedu, takže je dobré někoho tam znát.

Tak jsme si začali psát a tak to pokračovalo asi rok. Jak naše přátelství rostlo, zjistili jsme, že máme stejné nápady, koníčky, a dokonce i životní příběhy. Asi přirozeně jsme k sobě začali cítit něco víc a jednoho dne konečně promluvil o svých skutečných citech. Pamatuju si, jak jsem mu říkala, že když spolu začneme chodit, tak náš vztah bude muset být navždy. Náš slib byl neporušitelný a on s tím souhlasil.

Vážně jsme si psali asi tři roky a skvěle si rozuměli. Měli jsme stejné plány do budoucna a oba dva jsme chtěli dvě děti.

Pak přišly problémy kvůli jeho rodině a všechno se začalo rozpadat, i když jsme se ještě ani osobně nesetkali. Byla jsem opravdu nervózní a rozešla jsem se s ním. Soustředila jsem se jen na sebe, dokončila školu a dělala plány na mou budoucí kariéru. Nakonec jsem skončila tak, že jsem jela za kamarády

do Anglie, kde jsem strávila měsíc a pak jsem jela rovnou do Egypta.

Den předtím, než jsem odjela do Egypta, nevím proč, ale napsala jsem Abdelrahmanovi, že tam druhý den přijedu. Tak jsme se dohodli, že se pro mě zastaví na letišti, pomůže mi najít byt, ale všechno zaplatím sama. Nechtěla jsem, aby měl pocit, že už jsme pár. Dala jsem mu jasně najevo, že jsme jen přátelé, aby neměl naději si myslet, že k sobě budeme patřit. Řekl, že to chápe, souhlasí a že mi rád pomůže. Nicméně, když jsme se po všech těch letech viděli na letišti, bylo jasné, že se naše staré city probudily.

No a teď jsem tady. Nemám tušení, co se stane a upřímně na to nechci ani pomyslet. Čas a osud nám ukáže cestu.

Po dlouhém přemýšlení jsem konečně a vděčně upadla do hlubokého spánku.

Azaan Duhr – to je volání k polední modlitbě – mě probudil před dvanáctou hodinou. Mešita byla hodně blízko našeho domu, takže to do mého bytu bylo slyšet hodně hlasitě a hlavně jsem na to opravdu nebyla zvyklá. Byla mi strašná zima a nevěděla jsem, co mám teď dělat. Televize nefungovala, internet jsem tam taky neměla a ani žádné jídlo.

Tak co teď?

Chtěla jsem si dojít pro telefon, který jsem zapomněla v obýváku, ale v tu chvíli v celém bytě vypadl elektrický proud. Jenže byt byl opravdu najednou tak černý, že nebylo vidět na krok. Neviděla jsem ani vlastní ruku! A jelikož jsem strašpytel, tak jsem si okamžitě vlezla pod deku a dělala jsem, jako že tam vůbec nejsem a čekala dobrou hodinu.

Pak proud zase naskočil.

DÍKY BOHU!

Fakt jsem za to Bohu děkovala, výpadek proudu bylo rozhodně nemilé překvapení. Šla jsem ihned zavolat Abdelrahmanovi a říct mu, co se stalo, ale měl vypnutý mobil. Zřejmě mu došla baterka...

Nakonec přišel až ve dvě hodiny odpoledne! Přinesl s sebou upečenou rybu, egyptský chléb, sýry, banány a halawu – tato sladkost se pod jménem chalva běžně prodává i v Česku. Egyptský chléb – „aish baladi“ je v podstatě egyptská varianta pita chleba. Slovo „aish“ znamená v arabštině nejen „chléb“, ale také „život“. Přívlastek „baladi“ se překládá jako „místní“, „tradiční“ nebo „vesnický“. Pro Egyptany je tento chléb symbolem života a prosperity. Tradičně se vyrábí z celozrnné pšeničné mouky (na rozdíl od běžné bílé pity) a je obalený v pšeničných otrubách, což mu dodává specifickou oříškovou chuť a hrubší texturu.

Ryby zrovna nemusím, nicméně jsem chtěla jsem zkusit všechno, co je egyptské, a nakonec mi to zachutnalo.

Halawu, pochoutku na způsob tureckého medu, jsem už sice dříve jedla, tahle však obsahovala i oříšky a pistácie a byla opravdu výborná. Navíc jsem nikdy neviděla, že by se halawa jedla se sýrem a ještě s banánem. Přišlo mi to opravdu divné, ale Abdelrahman mi řekl, ať to zkusím.

Na halawu si moc nepotrpím, ale ochutnala jsem a kupodivu to bylo moc dobré. Zvláště pak kombinace se sýrem, banánem a chlebem.

Najedli jsme se a přišla na řadu má oblíbená otázka: „Co budeme dnes dělat?“

Zaujatě se na mě podíval:

„Co bys chtěla dělat?“

„No přece se půjdeme projít ven a prozkoumáme Alexandrii!“ nadšeně jsem vykřikla.

Abdelrahman jen nevěřicně přikývl a řekl, ať se jdu obléknout na ven. Fakt jsem byla hotová asi do minuty a nadšeně jsem si konečně chtěla vzít hidžáb – to je muslimský šátek, kterým si ženy na veřejnosti zakrývají vlasy, uši, krk a dekolt, přičemž odhalená zůstává tvář –, ale strašně jsem se styděla. Tak jsem se na Abdelrahmana podívala a zeptala:

„Mám si vzít hidžáb?“

„To záleží na tobě, jak chceš ty.“

„Já chci, ale mám si ho vzít?“

„Rozhodni se sama.“

No to mi fakt pomohl.

Jelikož jsem se styděla, tak jsem potřebovala trochu povzbudit, toho jsem se však nedočkala. Zahleděla jsem se do zrcadla a v duchu si řekla:

Jsi přece muslimka, tohle jsi vždycky chtěla, tak do toho!

Zkoušela jsem si hidžáb nasadit, ale neuměla jsem to a pořád mi padal. Po patnácti minutách, jsem to vzdala a prohlásila:

„Jdeme ven – bez hidžábu.“

Šla jsem tedy bez šátku a v džínách, a jak se zdálo, nikomu to nevadilo.

Hned, jak jsem vyšla na ulici a viděla egyptské slunce a moře, bylo mi nádherně. Celá ta situace mě hřála u srdíčka. Opravdu jsem se cítila jako v ráji.

Došli jsme na pobřežní promenádu táhnoucí se podél pobřeží Středozemního moře v délce přibližně dvaceti kilometrů. Říká se jí „Al-Kornish“. Vede podél hlavní silnice a z druhé strany ji lemuje moře.

Vydali jsme se jedním směrem, povídali si a čas ubíhal. Najednou se začalo stmívat.

„Nejsi už unavená, nechceš se vrátit domů?“

„Cože? Vždyť jsme venku jen dvě hodiny!“

Nevěřicně se na mě podíval a bylo vidět, že je celkem vyčerpaný, ale nechtěl na sobě nechat znát, že už nemůže a já jsem se ani nezadýchala!

Jen podotknul:

„Je strašné horko, pojd', půjdeme se na chvíli zchladit do San Stefana.“

San Stefano, největší obchodní centrum v Alexandrii, se právě tyčilo přímo před námi. Takže jsme zdolali z Sidi Beshr až sem nějakých sedm kilometrů. Ale tenkrát mi to přišlo jako strašně krátká procházka.

Vešli jsme dovnitř a začali prozkoumávat labyrint obchodů ukrytý pod prosklenou kopulí. Abdelrahman si myslel, že mě velkým nákupním centrem okouzlí. Bohužel se tak nestalo, protože ze všeho nejvíc na světě nesnáším nakupování a chození po obchodech.

Naštěstí pro mě jsme asi za pět minut potkali Abdelrahmanovy kamarády ze školy.

„Ahoj, ahoj...“ začali se objímat a nadšeně zdravit, jako by se snad rok neviděli. Ale jak jsem pochopila, naposledy spolu mluvili včera.

Abdelrahman mi pak představil své kamarády, kluka jménem Sameh a holku jménem Mehi. Oba dva se mi zalíbili hned na první pohled.

Vypadali opravdu přátelsky. Hned se mě začali vyptávat, proč jsem přijela do Egypta a jak se mi tu líbí? Vážně nemohli uvěřit tomu, když jsem jim sdělila, že Egypt miluji a že mi přijde jako nejkrásnější země na světě.

No nic, můj proslov skončil a kamarádi se rozhodli, že mi ukáží, jaké tady mají rychlé občerstvení. Sedli jsme si tedy do Food courtu a plánovali si dát něco malého na zub.

Ovšem nikdo z nás neměl peníze na pořádné jídlo, neboť jsme byli všichni studenti. Mehi tedy vyslala Sameha, ať přinese alespoň čokoládu jménem „Flutes“. Ještě se mě zeptala, zda ji mám ráda, a nemohla pochopit, že ani nevím, jak vypadá, protože čokoláda s tímto jménem v Evropě prostě neexistuje.

Podívala se na mě, jako kdybych nepřijela z Evropy, ale z nějaký „banánový republiky“ a Samehovi řekla, ať mi ji přinese taky. No dobrý, na tu čokoládu jsme čekali asi hodinu, už jsme se báli, že se Sameh někam vypařil.

Docela jsem byla šokovaná, když se kamarád konečně vrátil a přinesl dvě malé čokoládové tyčinky o délce asi čtyř centimetrů. Přišlo mi to hodně vtipné, ale držela jsem jazyk za zuby. Nechtěla jsem vypadat jako neandrtálec, a tak jsem čekala, až si Mehi tu čokoládu otevře jako první. Ovšem nestalo se tak. Ta holka si s tou čokoládou hrála snad dvě hodiny a pořád ji nechtěla rozbalit! Ach Bože, to byla muka. Nakonec jsem se na ni vykašlala a prostě jsem tyčinku otevřela a asi ve vteřině ji slupla. Musím uznat, že čokoláda byla opravdu lahodná, to se musí nechat.

Mezitím Abdelrahmanovi volali jeho rodiče, že po něm něco potřebují, tak mě tam nechal s jeho kamarády a odešel. Řekl, že se pro mě za dvě hodiny vrátí a pak mě doprovodí domů.

„No dobře.“

Problém jsem s tím víceméně neměla, akorát jsem nevěděla, co budeme celou tu dobu v nákupním centru dělat.

Nedělali jsme vůbec nic, celou dobu jsme jen seděli u toho samého stolu a povídali si. Kamarádi mě zpovídali, jaké je to v Evropě, a proč jsem si vybrala zrovna Egypt, co tady chci dělat a tak podobně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Egypt tě miluje.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.